

Απόδοση τιμής στους Εξοδίτες Καπεταναίους του Ζυγού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Αφιερωμένη στους κλέφτες - καπεταναίους του Ζυγού ήταν η Κυριακή του Θωμά, 19 Απριλίου 2026 στην τοπική κοινότητα Άνω Κεράσοβο της Αρχιερατικής Περιφέρειας Μακρυναΐας.

Ο Δήμος Αγρινίου, η Ιστορική Κοινότητα Άνω Κερασόβου, ο Μορφωτικός - Πολιτιστικός Σύλλογος των απανταχού Άνω Κερασοβιτών «Η γη του καστανού» και ο Σύλλογος «Απογόνων Ντοβαίων Καπεταναίων του Ζυγού, Εξοδιτών», υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, διοργάνωσαν τιμητική εκδήλωση και ιερό μνημόσυνο.

Αρχικά, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου τελέσθηκαν η Ακολουθία του Όρθρου και η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού.

Κατά το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας, η οποία διασώζει την συνάντηση του Αναστάσιου Κυρίου με τον

μαθητή Του, τον Θωμά.

Τόνισε ότι: «όλες οι Κυριακές αυτής της περιόδου του Ιερού Πεντηκοσταρίου περιγράφουν συναντήσεις του Χριστού με ανθρώπους που σχετίζονται είτε με το Πάθος Του και την Ανάστασή Του, είτε με ανθρώπους που εκζητούν την θαυματουργική Του επέμβαση για να θεραπεύσει κάποια ασθένειά τους.

Σήμερα, ο Κύριός μας εισέρχεται στον ίδιο χώρο, στον οποίο είχε εισέλθει για να συναντήσει για πρώτη φορά τους μαθητές Του. Αυτούς τους φοβισμένους, τρομοκρατημένους μαθητές, που μόλις Τον εγκατέλειψαν, μετά την σύλληψή Του, αγωνιούσαν εάν οι ίδιοι θα ήταν τα επόμενα θύματα των Γραμματέων και των Φαρισαίων. Δεν παρακολούθησαν καμία σκηνή του Θείου Πάθους, αλλά μόλις πληροφορήθηκαν τον θάνατο και την ταφή του Διδασκάλου τους, παρέμειναν μέσα στο υπερώο, δια τον φόβο των Ιουδαίων. Και σε εκείνο τον χώρο εισήλθε ο Ιησούς “των θυρών κεκλεισμένων”.

Εμφανίζεται πλέον μπροστά τους Αναστημένος και τους προσφέρει τον αναστάσιμο χαιρετισμό «Ειρήνη υμίν». Τότε, τον φόβο διαδέχεται το θάρρος, την λύπη διαδέχεται η χαρά. Όλα όσα είχαν ακούσει από τον ίδιο τον Διδάσκαλό τους, τώρα πραγματοποιούνται. Εκείνος τους είχε ενημερώσει και για το Εκούσιο Πάθος Του και για την Ανάστασή Του. Και τώρα έχουν ενώπιόν τους, αναστημένο τον Διδάσκαλό τους και η χαρά τους είναι αδύνατο να περιγραφεί.

Απουσιάζουν όμως δύο. Ο πρώτος είναι ο Ιούδας, ο προδότης μαθητής. Εκείνος που επέστρεψε τα τριάκοντα αργύρια και «μεταμεληθείς απήγγξατο». Ο δεύτερος είναι ο Θωμάς. Δεν ξέρουμε για ποιό λόγο απουσιάζει ο Θωμάς. Έτσι επέτρεψε ο Θεός να συμβεί. Όταν επιστρέφει, οι συμμαθητές του, τον πληροφορούν με χαρά: «εωράκαμεν τον Κύριον». Είδαμε τον Κύριό μας. Συναντήσαμε αναστημένο τον Διδάσκαλό μας. Δεν είναι νεκρός. Δεν βρίσκεται μέσα στο μνημείο, αλλά είναι ολοζώντανος. Ήλθε. Μας συνάντησε. Συνομίλησε μαζί μας. Μας χάρισε την αναστάσιμη ειρήνη. Μας έδωσε τη δύναμη του Παναγίου Πνεύματος.

Τα πρόσωπά τους φεγγοβολούν και απαστράπτουν από χαρά. Ποιός δεν θα είναι χαρούμενος αν αξιωθεί να δει αναστημένο τον Ιησού;

Και ενώ θα περίμενε κανείς ο Θωμάς να πει, ναι αδέρφια μου, αυτή η χαρά σας γίνεται και δική μου, το δικό σας αναστάσιμο βίωμα γίνεται πλέον και δικό μου, εκείνος εγείρει αντιρρήσεις. «Εάν δε δω, δεν θα πιστέψω».

Ο Χριστός συγκαταβαίνει και “μεθ’ ημέρας οκτώ” εισέρχεται πάλι στο υπερώο «των θυρών κεκλεισμένων». Προσφέρει την ειρήνη στους μαθητές και λέγει στον Θωμά.

«Φέρε τον δάκτυλόν σου ώδε». Φέρε, λέει, τα δάκτυλά σου, τοποθέτησέ τα στις πληγές που άφησαν στα χέρια και στα πόδια μου τα καρφιά πάνω στον Σταυρό. Φέρε το χέρι σου και με την παλάμη σου ακούμπησε την λογχευμένη πλευρά μου και «μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός».

Και ο Θωμάς οδηγείται σε αυτή την υπέροχη και σωτηριώδη ομολογία. «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Έχει όντως χαρακτηριστεί ως άπιστος μαθητής. Αλλά ακόμη και αν είναι, αυτή η απιστία του, η φαινομενικά κατακριτέα, τον οδήγησε τελικά στη συνάντηση με τον Αναστάντα Χριστό.

Γιατί, αδελφοί μου, η Ανάσταση δεν είναι μια είδηση, ένα γεγονός, δηλαδή, που συνέβη και συμβαίνει μακριά μας και απλά κάποιος μας πληροφορεί γι’ αυτό και εμείς πρέπει να το πιστέψουμε. Αυτό συμβαίνει για ανθρώπινα γεγονότα. Ένας φόνος, μια κλοπή, μια φυσική καταστροφή, χαρούμενα ή δυσάρεστα γεγονότα, συμβαίνουν. Δεν μας αφορούν. Δεν θα δούμε ποτέ τους πρωταγωνιστές τους, αλλά

καλούμαστε να πιστέψουμε και μετά από λίγο να λησμονήσουμε την πραγματοποίησή τους.

Για την Ανάσταση όμως δεν συμβαίνει αυτό. Ο Χριστός, ο Αναστάς Κύριός μας εμφανίζεται μόνο σε αυτούς που το επιθυμούν, μόνο σε αυτούς που το επιδιώκουν, μόνο σε αυτούς που έχουν τις προϋποθέσεις να πιστέψουν στην Ανάσταση. Όχι με την βία, όχι με τον εξαναγκασμό, αλλά απροϋπόθετα, με μόνο εφόδιό τους τη θερμότητα της καρδιάς τους και την δύναμη της πίστης τους. Αυτή ήταν η καλώς νοουμένη απιστία του Θωμά. Δεν αμφέβαλλε για το γεγονός της Ανάστασης. Αλλά τί κατέδειξε. Να μη γίνει η Ανάσταση ένα γεγονός περιορισμένο στα όρια μιας είδησης, μιας πληροφορίας.

Ζήτησε και καλώς έπραξε το βίωμα των συμμαθητών του να γίνει και δικό του βίωμα. Γιατί μόνο έτσι η Ανάσταση δεν διαρκεί λίγα λεπτά, λίγες ημέρες, λίγες ώρες. Αλλά γίνεται ένα γεγονός που ανατρέπει τη ζωή μας. Την μεταμορφώνει. Της δίνει καινούργιο νόημα, καινούργιο περιεχόμενο.

Άρα, λοιπόν, όλοι εμείς που κληθήκαμε να συγκεντρωθούμε σε αυτόν τον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στο Άνω Κεράσοβο, σήμερα, Κυριακή του Θωμά, καλούμαστε να κάνουμε μία επιλογή. Η Ανάσταση θα είναι για μας ένα βίωμα ή απλά ένα θρησκευτικό έθιμο, μία εκκλησιαστική πληροφορία;

Αν περιορίσουμε την Ανάσταση στα όρια της πληροφορίας, της είδησης και του εθίμου, τότε ελάχιστα μπορεί να προσφέρει στη ζωή μας. Αν όμως κάνουμε την Ανάσταση βίωμα, αν επιδιώκουμε τη συνάντησή μας με τον Αναστάντα Χριστό, τότε θα συναναστηθούμε μαζί Του. Τότε η δύναμη της Αναστάσεως θα γίνει και

δική μας δύναμη.

Τότε, το φως της Αναστάσεως θα φωτίζει τη ζωή μας. Τότε η ζωή μας δεν θα περιοριστεί στα στενά όρια της γήινης πραγματικότητας, αλλά θα αποκτήσει εσχατολογική προοπτική, αιωνιότητα μέσα στον Παράδεισο και στη Βασιλεία των Ουρανών.

Μην φοβηθούμε, αδελφοί μου, να απαιτήσουμε από τον Χριστό. Εκείνος πάντοτε θα συγκαταβαίνει. Μην φοβηθούμε να εκφράσουμε οποιαδήποτε αδυναμία μας. Το «εάν μη ίδω, ου μη πιστέψω» δεν είναι πτώση, αλλά έκφραση αδυναμίας. Δεν είναι αμάρτημα, αλλά ομολογία αδυναμίας. Μόνο όποιος αισθανθεί την αδυναμία του μπορεί να συναντηθεί με τον Παντοδύναμο Αναστάντα Χριστό. Μόνο όποιος ταπεινωθεί, κενωθεί μπορεί να συναντηθεί με τον Εγερθέντα Κύριό μας που συγκαταβαίνει και προσφέρει τα τρυπήματα από τα καρφιά και τη λόγχη, πειστήρια του Πάθους Του και ομολογία της Αναστάσεώς Του.

Αυτήν την δύναμη της Ανάστασης είχαν ως εφόδιο και οι ήρωες πρόγονοί μας, οι οποίοι αγωνίστηκαν υπέρ πίστεως και πατρίδος. Δεν ήσαν τέλειοι, δεν ήσαν άγιοι, αλάνθαστοι και αναμάρτητοι. Είχαν αδυναμίες και πολλές φορές οι αδυναμίες αυτές τους οδήγησαν σε πράξεις, για τις οποίες εκζητούμε σήμερα εξ ονόματός τους το έλεος του Θεού. Όμως, πίστεψαν στην Ανάσταση του Χριστού και στην ανάσταση της πατρίδος. Γι' αυτό έγιναν ήρωες. Ξεπέρασαν τα στενά όρια της παρούσης ζωής και την αντάλλαξαν με το αιώνιο αγαθό της ελευθερίας. Γι' αυτό και η ιστορία τους θυμάται. Η Εκκλησία τους τιμά και οι απόγονοί τους βαδίζουν στα δικά τους χνάρια, στον δρόμο που εκείνοι χάραξαν και τον πότισαν με το αίμα του μαρτυρίου και της θυσιαστικής τους προσφοράς. Γι' αυτό λοιπόν και σήμερα θα τελέσουμε Τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως όλων των αγωνιστών και ηρώων του Ζυγού.

Ευχαριστώ όλους για την παρουσία σας, τους Βουλευτές, τους Αντιδημάρχους, τον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου, τον Πρόεδρο της τοπικής Κοινότητας, τα μέλη των πολιτιστικών συλλόγων, όλους εσάς που είχατε την ευθύνη για την προετοιμασία της εκδήλωσης και θα σας παρακαλέσω να προσευχόμαστε πάντοτε για τους ήρωες προγόνους μας, διότι αυτοί μας καταδεικνύουν τον τρόπο να επιλέγουμε την αλήθεια, να αγωνιζόμαστε για την ελευθερία και να μην φοβόμαστε την οποιαδήποτε θυσία, όσο μεγάλο και αν είναι το κόστος αν πρόκειται για την εθνική μας ανεξαρτησία και για την πνευματική μας ελευθερία».

Μετά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας τελέσθηκε επιμνημόσυνη δέηση, υπέρ αναπαύσεως των πεσόντων Καπεταναίων του Ζυγού, κατά την οποία εκφώνησε επίκαιρη ομιλία η Ιστορικός κα Ανθή Παπαθανασίου.

Αμέσως μετά στον προαύλιο χώρο του Ιερού Ναού πραγματοποιήθηκε η τιμητική εκδήλωση, παρουσία πλήθους κόσμου, μεταξύ των οποίων οι Βουλευτές κ. Θανάσης Παπαθανάσης και κα Χριστίνα Σταρακά, Αντιδήμαρχοι του Δήμου Αγρινίου, ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Αγρινίου, ο Πρόεδρος της τοπικής Κοινότητας, εκπρόσωποι τοπικών συλλόγων, εκπαιδευτικοί και απόγονοι των Καπεταναίων του Ζυγού.

Κατά τον χαιρετισμό του ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός ανέφερε τα ακόλουθα : *«Με αισθήματα βαθιάς συγκινήσεως και πνευματικής χαράς απευθύνω προς όλους εσάς τον πατρικό μου χαιρετισμό με την ευκαιρία της σημερινής ιεράς και επετειακής εκδηλώσεως, η οποία συνδυάζει κατά τρόπο άριστο την πίστη προς τον Θεό με την ιερή μνήμη προς τους προγόνους μας.*

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα στον ευλογημένο αυτό τόπο, υπό την σκέπη της Τοπικής μας Εκκλησίας, για να τιμήσουμε εκείνους οι οποίοι με αυταπάρηση, θυσία και ανυπέβλητο ηρωισμό αγωνίστηκαν «υπέρ πίστεως και πατρίδος». Η προσευχητική αυτή σύναξη και η επιμνημόσυνη δέηση που τελέσθηκε δεν αποτελούν απλώς μία τυπική υποχρέωση, αλλά μία ζωντανή μαρτυρία ότι η Εκκλησία μας δεν λησμονεί τα τέκνα της, ιδιαιτέρως εκείνα που προσέφεραν την ζωή τους για τα υψηλότερα ιδανικά.

Η θυσία των ηρώων μας δεν είναι ένα γεγονός που ανήκει μόνο στο παρελθόν. Είναι μία διαρκής πρόσκληση προς όλους μας να επαναπροσδιορίσουμε την σχέση μας με την ελευθερία, την πίστη, την ευθύνη και την ενότητα. Οι πρόγονοί μας δεν αγωνίστηκαν μόνο με τα όπλα, αλλά και με την καρδιά τους, με την πίστη τους στον Θεό και με την αταλάντευτη ελπίδα ότι το φως θα υπερισχύσει του σκότους.

Ιδιαιτέρως κατά την περίοδο που διανύουμε, σε έναν κόσμο όπου συχνά κυριαρχεί η σύγχυση, η αβεβαιότητα και η απομάκρυνση από τις πνευματικές αξίες, η μνήμη των ηρώων μας καθίσταται φάρος και οδηγός. Μας υπενθυμίζει ότι η αληθινή ελευθερία δεν είναι μόνο εξωτερική, αλλά κυρίως εσωτερική· είναι καρπός πίστεως, αρετής και θυσιαστικής αγάπης.

Η Εκκλησία πάντοτε στάθηκε συνοδοιπόρος του Γένους μας. Στήριξε, ενίσχυσε και ενέπνευσε τον λαό στις δύσκολες στιγμές της ιστορίας του. Και σήμερα, συνεχίζει να καλεί όλους μας σε ενότητα, σε μετάνοια, σε επιστροφή στις ρίζες μας, που δεν είναι άλλες από το Ευαγγέλιο του Χριστού και την ζωντανή μας παράδοση.

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Η σημερινή εκδήλωση αποτελεί επίσης μία ευκαιρία να αναγνωρίσουμε την αξία της συλλογικής προσπάθειας. Όταν άνθρωποι ενώνονται με κοινό σκοπό, με σεβασμό προς την ιστορία και αγάπη προς τον τόπο τους, τότε γεννώνται καρποί που ωφελούν όχι μόνο το παρόν αλλά και τις επόμενες γενεές.

Ιδιαίτερως σημαντική είναι η συμμετοχή των νέων ανθρώπων σε τέτοιες εκδηλώσεις. Διότι αυτοί καλούνται να συνεχίσουν την ιστορική πορεία του τόπου μας, να διαφυλάξουν τις αξίες και να τις μεταδώσουν ακέραιες στο μέλλον. Δεν υπάρχει μέλλον χωρίς μνήμη, ούτε πρόοδος χωρίς ρίζες.

Με ιδιαίτερη έμφαση στεκόμαστε στο επετειακό έτος που διανύουμε, καθώς συμπληρώνονται διακόσια χρόνια από την ηρωική Έξοδο του Μεσολογγίου. Το γεγονός αυτό αποτελεί μία από τις κορυφαίες στιγμές της νεότερης ελληνικής ιστορίας, ένα γεγονός που συγκλόνισε την ανθρωπότητα και ανέδειξε το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής όταν αυτή εμπνέεται από υψηλά ιδανικά. Η Έξοδος του Μεσολογγίου δεν ήταν απλώς μία στρατιωτική πράξη· ήταν μία πράξη υπέρβασης, μία ομολογία πίστεως και ελευθερίας. Οι πολιορκημένοι Μεσολογγίτες επέλεξαν την θυσία αντί της υποταγής, την αξιοπρέπεια αντί της επιβίωσης χωρίς τιμή. Και με την επιλογή τους αυτή δίδαξαν σε όλο τον κόσμο ότι η ελευθερία κατακτάται με κόστος, αλλά αξίζει κάθε θυσία.

Το μήνυμα της Εξόδου παραμένει διαχρονικό και επίκαιρο. Μας καλεί να αντισταθούμε σε κάθε μορφή πνευματικής δουλείας, να υπερασπιστούμε την αλήθεια και την δικαιοσύνη, να ζούμε με ευθύνη και συνέπεια. Μας υπενθυμίζει ότι

η δύναμη ενός λαού δεν βρίσκεται μόνο στην ισχύ του, αλλά κυρίως στην πίστη και στην ενότητά του.

Ας αντλήσουμε λοιπόν από το παράδειγμα των ηρώων μας δύναμη και έμπνευση. Ας ανανεώσουμε την δέσμευσή μας προς τις αξίες που εκείνοι υπηρέτησαν. Και ας πορευθούμε με εμπιστοσύνη στον Θεό, γνωρίζοντας ότι Εκείνος κατευθύνει την ιστορία και ευλογεί κάθε αγαθή προσπάθεια.

Κλείνοντας, θα ήθελα να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες προς όλους όσους συνέβαλαν στην διοργάνωση και την επιτυχή πραγματοποίηση της σημερινής εκδηλώσεως.

Ιδιαίτέρως ευχαριστώ την κυρία Ανθή Παπαθανασίου για την αξιέπαινη πρωτοβουλία της, καθώς και όλους τους συνεργάτες και εθελοντές που εργάστηκαν με ζήλο, αγάπη και ανιδιοτέλεια.

Ο Κύριος να ευλογεί όλους σας, να χαρίζει υγεία, δύναμη και πνευματική πρόοδο, και να αξιώνει τον τόπο μας να παραμένει πάντοτε φωτεινός φάρος πίστεως και ελευθερίας.

Σας ευχαριστώ».

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)